

Een pleidooi voor het autonome denken



Gullivers reizen Foto: Sanne Peper

Subsidieaanvraag 2025 – 2028

Muziektheater MaxTak

1. INLEIDING

Dat je met zoveel humor, eigenlijk een zielig verhaal zo kan vertellen vond ik heel mooi. Het verhaal werd grappig doordat alles heel overdreven werd gespeeld. [...] Ik vond dit een hele goede voorstelling, een 9,5! (Semih, 11 jaar)

Ze beginnen met muziek, en ik dacht meteen o jee weer muziek. Want de vorige keer waren we naar een dansvoorstelling en dat vond ik lastig om te volgen. Maar ik vergiste me! Er wordt wel gezongen tussendoor maar dat is een leuke afwisseling. [...] Het Groene Meisje is zeker mijn favoriete voorstelling! Een echte kanshebber als het aan mij ligt. (Vince, 11 jaar)

Er zat veel humor in deze voorstelling voor oudere maar ook jonge kinderen. Zeker een aanrader. Ik ging met een lach op mijn gezicht naar huis (Zahra, 12 jaar)

Deze reacties op de voorstelling *Het Groene Meisje* komen uit het juryrapport van de Podiumkids Publieksprijs. In september 2022 mocht artistiek leider van MaxTak, Marije Gubbels, deze prijs uit handen van een kinderjury in ontvangst nemen. De kinderen verkozen *Het Groene Meisje* tot beste jeugdtheatervoorstelling van het seizoen 2021/2022. Deze mooie reacties van de kinderjury op onze voorstelling sterkten ons in de overtuiging dat muziektheater een kunstvorm is die niet mag verdwijnen. Zeker niet nadat we een lange periode van dichtbij hadden ervaren hoe schrijnend het is als er helemaal geen (live) theater meer is. Gelukkig konden we ondanks alle barrières, restricties en teleurstellingen die de coronacrisis opwierp, toch vier uiteenlopende voorstellingen in première laten gaan, die door pers en publiek enthousiast werden ontvangen.

MaxTak is een jeugdtheatergezelschap gevestigd in Amsterdam. Het gezelschap dankt haar naam aan de Amsterdamse dirigent Max Tak die in de jaren '20 en '30 van de vorige eeuw in theater Tuschinski stomme films begeleidde met zijn orkest. Orkest MaxTak werd in de jaren tachtig opgericht als illustratieorkest van zwijgende films. Vanaf de jaren negentig ging het zich steeds meer profileren als muziektheatergezelschap voor de jeugd. In de voorstellingen vervulde het orkest de voornaamste rol, en was er steeds één acteur die het verhaal vertelde.

Van 2011-2019 was Hans Thissen artistiek leider van MaxTak. Onder zijn leiding is het gezelschap steeds meer toegegroeid naar het maken van puur muziektheater met meerdere allround acteurs.

In 2019 nam regisseur en schrijver Marije Gubbels het artistiek leiderschap over. Marije Gubbels maakt al bijna 30 jaar muziektheater voor kinderen en volwassenen. Ze is zowel schrijver als regisseur en werd verschillende malen onderscheiden. Onder haar artistieke leiding is MaxTak zich verder gaan ontwikkelen. Het gezelschap maakt muziektheater voor iedereen vanaf 6 jaar, familievoorstellingen over urgente thema's, altijd met livemuziek, liedjes en met nieuwe composities en teksten.

De komende jaren gaan we uitbouwen wat we de afgelopen vier jaar hebben neergezet. We gaan samenwerken met het muziekgezelschap Marmoucha Orchestra dat ons gezelschap muzikaal aanvult en verrijkt door hun expertise op dit gebied. We kunnen op die manier onafhankelijker en authentieker worden. We brengen vier nieuwe voorstellingen en twee reprises. We spelen totaal 280 voorstellingen voor totaal meer dan 40.000 kinderen en hun ouders, waarvan 20.000 schoolkinderen.

2. MAXTAK: TERUGBLIK 2021-2024

Herkenbare verhalen over actuele thema's

Met de komst van Marije Gubbels naar ons gezelschap hebben wij een nieuwe koers ingezet. We zochten de urgentie en de actualiteit op. We kozen voor meer diversiteit in de muziek en voor meer diversiteit bij componisten, cast en vormgevers – zowel in kleur, gender, ervaring als leeftijd. We werkten bij iedere productie met nieuwe mensen, dat geldt zowel voor de uitvoerenden (acteurs en musici), als voor de componisten en de vormgevers. Ook onervaren of net afgestudeerde muzikale performers kregen bij ons een podium. Deze verscheidenheid in talent en verbreding van het muzikale palet droegen bij aan de artistieke ontwikkeling van MaxTak.

Of het nu gaat over klimaat (*Het Groene Meisje*), over de dood (*De hond die licht gaf*), over opgroeien in armoede (*Wat vreet er aan Donnie Druif?*) of over de prestatie maatschappij (*Gullivers reizen*), Marije Gubbels weet moeilijke onderwerpen op een toegankelijke manier over te brengen.

Haar personages zijn herkenbaar en gelaagd, waardoor het publiek zich gemakkelijk met hen kan identificeren. Met haar (lied)teksten weet ze de kijker vaak recht in het hart te raken. Zoals wanneer de

verstandelijk beperkte Eppie de wereld puur en zonder enig oordeel bezingt (in *Wat vreet er aan Donnie Druif?*) of wanneer we het zeilmeisje Gul (in *Gullivers reizen*) in een hartverscheurende monoloog bijna zien bezwijken onder de toenemende eisen van haar ouders.

Daarnaast zijn de scherpe humor, het opzoeken van grenzen en het laveren tussen rauw realisme en fantasie kenmerkend voor het werk van Gubbels. *Gullivers reizen*, een bewerking van het gelijknamige boek van Jonathan Swift, is hier het meest recente voorbeeld van. In deze voorstelling zien we hoe een meisje al zeilend terechtkomt in vier verschillende, niet-bestaande landen. Hoe vreemd en magisch ook, het zijn tegelijkertijd pijnlijk herkenbare en confronterende spiegels voor de tijd waarin wij leven. Zo zijn er in het land *Brobdingnag* reusachtige lichaamsdelen (in plaats van reuzen zoals ze in het oorspronkelijke boek voorkomen) die uitsluitend gericht zijn op hun eigen genot; ze dwingen Gul om 'sexy' te dansen. Als Gul daar niet genoeg bij lacht, geven ze haar een reusachtige mond. Gul wil toch zo graag likes van haar volgers op de social media? Dan mag ze wel wat meer lachen.

Gul danst en zingt krampachtig, totdat zij huilend achter het vrolijke mondenmasker ineenkrimpt. Gubbels laat hiermee zien hoe kinderen vandaag de dag gebukt gaan onder het gedrag van ontspoorde volwassenen die een wereld hebben gecreëerd waarin alles draait om zelfverheerlijking en het ophouden van de schone schijn op social media.



Gullivers reizen Foto: Sanne Peper

Met *Gullivers Reizen* heeft Gubbels een halfvergeten boek uit 1726 nieuw leven ingeblazen; de satire op de mens van drie eeuwen geleden (die op veel vlakken nog niet aan actualiteit heeft ingeboet) weet ze op haarscherpe wijze tot een satire te maken op onze tijd en maatschappij. Maar Gubbels zette ook nieuwe stappen, want met *Wat vreet er aan Donnie Druif?* zocht zij het meer in het realistische, psychologische drama.

Hartverwarmend

verhaal over een familie in puin [...] zowel gitzwart als dolkomisch, schreef Het Parool. Deze voorstelling over een disfunctioneel gezin en over de jonge puber Donnie die dat gezin denkt te moeten redden, heeft veel toeschouwers persoonlijk geraakt. Uit de reacties bleek dat veel kinderen en volwassenen zich herkenden in het verhaal. De voorstelling bracht een thema aan het licht dat je niet zo vaak in jeugdtheatervoorstellingen ziet, maar dat aan de orde van de dag is voor veel gezinnen; hoe overleef je in armoede?

Wij vinden het belangrijk om met onze voorstellingen zowel kinderen als volwassenen aan te spreken. Enerzijds doen we dat door de gelaagde manier waarop we onderwerpen aankaarten waarvan sommige aspecten alleen op een volwassen niveau te begrijpen zijn. Anderzijds doordat de strijd tussen kinderen en volwassenen vaak ook onderdeel is van het verhaal. Daarin neemt Gubbels het altijd voor het kind op: in *Het Groene Meisje* is het een kind dat haar opvoeders genadeloos laat inzien dat zij verantwoordelijk zijn voor het vernietigen van de planeet. In *Gullivers reizen* is het een woedend kind dat haar veeleisende ouders in een streng heropvoedingskamp laat vastzetten. Kortom, de volwassen bezoeker krijgt bij Gubbels bepaald geen kans om even 'uit te checken' omdat het 'toch maar voor kinderen' zou zijn. *Is er nog wel hoop voor ons? Die vraag mag alle volwassenen best even achtervolgen na deze jeugdvoorstelling, die zich niet vrolijker voordoet dan hij is*, schreef Rosalie Fleuren in haar recensie over *Gullivers reizen* in de Theaterkrant.

Muziek

MaxTak koos de afgelopen vier jaar voor verschillende componisten en musici van niveau, die tevens culturele diversiteit en nieuwe, dynamische perspectieven meebrachten. Timo Tembuyser combineerde voor *Het Groene Meisje* o.a. meerstemmige koorzang met cello en elektronica, spelend met klassiek Christelijke en Gregoriaanse tradities. Avishai Darash componeerde voor *Wat vreet er aan Donnie Druif?* (in een coproductie met Marmoucha Orchestra) muziek geworteld in de Noord-Afrikaanse en Midden-Oosterse traditie vermengd met Amerikaanse jazzinvloeden voor ùd, viool en piano. En voor *Gullivers reizen* werkten we met musici die door de Palestijnse ùd-speler Nizar Rohana speciaal bijeen werden gebracht: geluidskunstenaar Carlos Ema en musicus/zangeres Leah Uijterlinde die gespecialiseerd is in Ottomaanse muziek. Gedrieën creëerden ze een spannende mix van Noord-Afrikaanse en Arabische muziek voor viool, zingende zaag, synthesizers en ùd.



Wat vreet er aan Donnie Druif? Foto: Bart Grietens

Door ons steeds weer te verbinden met andere componisten heeft ons gezelschap zich op muzikaal gebied kunnen verrijken. Dit heeft bijgedragen aan de zeggingskracht van onze voorstellingen. Ook de samenwerking met een grote groep (veelal) jonge makers en uitvoerenden, die nieuw waren voor ons gezelschap, heeft hieraan bijgedragen. Jonge muziektheatertalenten zoals Job Greuter en Setareh Nafisi brachten veel nieuwe input mee. Uit de reacties die we kregen, bleek dat kinderen geraakt waren door de muziek, en dat zij zich daardoor uitgenodigd voelde om de musici aan te spreken na afloop. Zo waren er bij *Wat vreet er aan Donnie Druif?* jonge toeschouwers (vaak

met een bi-culturele achtergrond) die na afloop enthousiast het toneel op renden omdat zij wilden praten met ùdspeler Kamal Hors (geboren in Marokko) of met pianiste Setareh Nafisi (geboren in Iran), omdat ze de stijl van de muziek herkenden maar ook zinnen hadden gehoord in de taal die ze van huis uit kenden.

Ontvangst

Het winnen van de Podiumkids Publiekprijs 2022 voor *Het Groene Meisje* bevestigt onze betekenis voor velen. En *Wat vreet er aan Donnie Druif?* werd in 2023 als één van de vijf door de kinderjury uitgekozen voorstellingen genomineerd voor de Podiumkids Publieksprijs 2023. Ook de theaterkenners uit het veld lieten van zich horen. Van de Zilveren Kerkeljury kregen we een (uitzonderlijke) speciale vermelding voor zowel *De hond die licht gaf* als voor *Wat vreet er aan Donnie Druif?* En van de pers kregen we mooie recensies: [...] *het is de intelligentie van de plotwendingen die Het Groene Meisje echt de moeite waard maakt. Naarmate het verhaal vordert, wordt de generatiestrijd rond klimaattransitie steeds meer op de spits gedreven, en raakt Gubbels op speelse wijze aan deelthema's als greenwashing en post- en transhumanisme. De radicalisering van Destiny is prikkelend: pas als we ons mens-zijn achter ons durven te laten, komt de oplossing in zicht.* (Marijn Lems in NRC over *Het Groene Meisje*)

3. 2025-2028: MAX TAK: TOEKOMSTPLANNEN

We gaan de komende vier jaar muziektheater maken dat nog toegankelijker is voor meer verschillende publieksgroepen. Enerzijds door herkenbare titels in te zetten die aantrekkingskracht hebben op een bredere groep. Anderzijds door te kiezen voor verhalen en muziek vanuit onderbelichte perspectieven. Wij hopen hiermee ook cultureel divers publiek te bereiken dat zich daardoor meer gezien en uitgenodigd voelt. Daartoe gaan we ook breder samenwerken met organisaties die een sterk bi-culturele doelgroep hebben. Marije Gubbels blijft vooralsnog regisseren, maar wil voor de tekst gaan samenwerken met jonge, bi-culturele schrijvers zoals we daarin op muzikaal vlak al stappen hebben gezet.

Artistieke signatuur

MaxTak maakt muziektheater voor jong en oud, familievoorstellingen die alle leeftijden aanspreken. Livemuziek en liedjes zijn het onmisbare, kloppende hart van alles wat we maken. We bieden een grote verscheidenheid aan muzikale stijlen waarin we over grenzen heen kijken. Door middel van urgente thema's die sterk geworteld zijn in de huidige tijd en die iedereen aangaan, vertellen we verhalen die universeel zijn. We bieden kwaliteitsmuziek en kwaliteitsteksten op een toegankelijke manier en schuren daarmee tegen

musical aan.

Gubbels: *Het is erg jammer dat het woord 'musical' nog vaak negatieve associaties oproept met commercie, plat vermaak en/of een beperkte kunstzinnige kwaliteit. Terwijl wij met deze term ook publiek zouden kunnen bereiken dat ons met onze artistieke uitstraling en speelplekken nu niet weet te vinden. Dat is dubbel jammer, omdat wij met onze voorstellingen het genre musical juist ook verrijken. In feite combineren we het beste van twee werelden. Op tekstueel, inhoudelijk en muzikaal niveau tillen we de gemiddelde 'kindermusical' naar een substantieel hoger plan, terwijl we de uitgangspunten ervan tegelijkertijd omhelzen. Onze voorstellingen zijn namelijk ook toegankelijk en muzikaal aantrekkelijk voor mensen die niet vaak een zogenaamde 'artistieke' jeugdvoorstelling bezoeken.*

Artistiek belang en visie

In een interview in Het Parool van 6 januari 2024 zet Gubbels uiteen waarom theater een onmisbare kunstvorm is, die niet mag verdwijnen: *Theater schept ruimte in je hoofd, het biedt de kans om je te verplaatsen in een ander, of in een situatie. Ik hoop dat theater in Nederland relevant blijft, vooral gezien de groeiende maatschappelijke polarisatie, die zich ook in het jeugdtheater manifesteert. Neem een voorstelling van afgelopen jaar waarin twee prinsen elkaar kusten. De schooldirecteur heeft zich gehaast om zijn excuses aan te bieden aan alle ouders, die enorm over de zeik waren. Is theater niet bij uitstek de plek waar je alle stemmen en geluiden kunt horen? Waar een kind denkt: die prins lijkt een beetje op mij. Want wie beschermt het kind dat buiten het heteronormatieve valt?*

Dat er nog altijd thema's zijn die weerstand oproepen, hebben wij ook zelf ondervonden bij onze voorstelling *De hond die licht gaf* (6+), die ging over de dood. Veel volwassenen waren van mening dat de tere kinderziel hier niet tegen bestand was en de voorstelling werd veroordeeld als te eng. Nog voordat het kind zelf een mening had kunnen vormen. Wij hebben daarop structureel een nagesprek toegevoegd, waarbij begeleiders ter plekke konden zien hoe verfrissend open de kinderen zelf omgingen met het onderwerp: ze wilden alles weten en vertelden over hun eigen ervaringen met de dood. Het is spijtig en zorgwekkend dat sommige scholen hun eigen leerlingen deze kans bij voorbaat al ontnemen. Daarom gaan wij ons in de toekomst minder laten inperken door het helaas steeds selectievere en vooringenomen oog van volwassen opvoeders en leerkrachten. Kinderen worden onder het mom van bescherming steeds vaker weggehouden van essentiële onderwerpen en thema's die juist voor kinderen relevant zijn. De hierboven genoemde rel rondom de twee kussende prinsen is daar een veelzeggend voorbeeld van. Maar ook de ophef rond *Lentekriebels* die afgelopen jaar ontstond – een groep ouders was van mening dat seksuele voorlichting op scholen veel te expliciet is en schadelijk is voor kinderen – sterkt ons in onze overtuiging dat het gesprek over belangrijke onderwerpen niet mag worden verdoezeld.

MaxTak gaat lastige onderwerpen niet uit de weg, maar maakt ze bespreekbaar met humor, zelfspot en

mededogen. Daarin nemen we het kind heel serieus. We zijn hierin sterk geïnspireerd door de inhoud van het boek *Het geminachte kind* (Guus Kuijer), onlangs opnieuw uitgegeven met een voorwoord van Arnon Grunberg. Kuijer hekelt met name de arrogante manier waarop sommige volwassenen het natuurlijke, nieuwsgierige kind-zijn van kinderen zo snel mogelijk de kop proberen in te drukken. Hierdoor verdwijnt de ruimte voor het bevragen, spelen en onderzoeken, kortom; voor de ontwikkeling van het zelfstandige denken van het kind.



De hond die licht gaf Foto: Kamerich & Budwilowitz

Gubbels: *Ik wil met mijn voorstellingen een pleidooi houden voor het autonome denken van het kind en laten zien dat je altijd het recht hebt om vragen te stellen. Als jou wordt verteld: 'dit is dé enige waarheid', dan moet je leren zo'n stelling te aller tijden te mogen bevragen. Ik wil de nieuwsgierigheid die kinderen eigen is optimaal stimuleren en daarbij geen onderwerp uit de weg gaan. De dood, religie, klimaat, discriminatie, het*

zijn thema's die ook in een kinderleven een rol spelen, simpelweg omdat die horen bij het leven. Als we hen nu al niet laten zien dat er verschillende meningen en perspectieven zijn en dat die naast elkaar mogen bestaan, hoe moet dat dan als ze straks zelf volwassen zijn?

Speerpunten voor 2025-2028

- Verdieping muziek d.m.v. verschillende stijlen en het werken met topmusici en -componisten
- Behandelen van lastige en gevoelige thema's vanuit verschillende perspectieven
- Doelgroepen uitbreiden o.a. door samenwerking met sociaal-maatschappelijke organisaties en bi-culturele makers

Verdieping muziek

Eerder was ons uitgangspunt op zoek te gaan naar zogenaamde multi-talenten; podiumkunstenaars die zowel konden acteren als zingen als musiceren. Afgelopen vier jaar hebben wij ondervonden dat dit behoorlijk beperkend is en dat het ons kwetsbaar maakt. Bij ziekte en uitval laat zo'n dubbeltalent zich moeilijk vervangen. Bij musici die juist puur gespecialiseerd zijn in hun instrument blijken de mogelijkheden ruimer. Daarbij, en dat is doorslaggevend, is de muzikale kwaliteit (gemiddeld genomen) hoger en muzikaal interessanter. We zetten dus in op muzikale specialisten in combinatie met muzikale acteurs die naast hun acteerkwaliteiten ook expliciet beschikken over uitstekende zangstemmen. Het dan ook kunnen bespelen van een instrument is ondergeschikt.

Zo kijken wij uit naar de samenwerking met de Euro-Caribische componist Marc Alberto die naast veel eigen en internationale projecten o.a. componeerde voor Firma MES en De Nationale Opera. Alberto onderzoekt een eigenzinnige taal op de verschillende saxofoons en componeert elektroakoestische muziek. Daarnaast werkt die o.a. als arrangeur, multi-instrumentalist, geluidskunstenaar en -ontwerper, vocalist, dichter en bandleider. In navolging van *Gullivers reizen*, waarin we in één voorstelling met drie componisten werkten, gaan we dat de komende vier jaar vaker doen. We hebben ervaren dat deze formule een vruchtbare en levendige uitwisseling oplevert tussen de musici en regisseur én tussen de musici onderling. De verschillende perspectieven klinken door in de muziek en dat zorgt voor een verrijking van de compositie. We werken de komende periode opnieuw samen met het trio dat componeerde voor *Gullivers reizen*: Nizar Rohana met Carlos Ema en Leah Uijterlinde.

Bij *Wat vreet er aan Donnie Druif?* werkten we met nieuwe musici van Marmoucha Orchestra en dat gaan we weer doen. Met Marmoucha hebben we een Amsterdamse partner die een ander perspectief in de muziek vertegenwoordigt en waarmee we actiever ideeën kunnen uitwisselen over musici, muzikale ontwikkelingen en te maken keuzes. Dit soort kruisbestuivingen gaan we stimuleren. We koppelen bijvoorbeeld componisten aan elkaar met diverse culturele en muzikale achtergronden. En we vragen aan hen, zoals we dit eerder vroegen aan Nizar Rohana, om zelf ook weer andere componisten voor te dragen met wie ze graag zouden willen samenwerken. Door gezamenlijk naar nieuwe werkvormen en ideeën te zoeken, kunnen we het genre muziektheater verder ontwikkelen.

We werken de komende jaren met een verscheidenheid aan muziekstijlen, van jazz tot spoken word en van klassiek tot flamenco. Zo brengen we het publiek in aanraking met muziek die zij al kennen, maar ook met stijlen die zij minder vaak horen.

Verhalen die de blik verruimen

We kiezen voor actuele onderwerpen en gaan daarbij niets uit de weg. Grote thema's behandelen is onderdeel van onze missie. Hiervoor maken we gebruik van de enorme rijkdom aan (wereld)literatuur. Verhalen die soms overbekend en platgetreden lijken, laten we door een nieuwe generatie schrijvers bewerken met een actuele visie op onze huidige maatschappij. Zo gaat de jonge zwarte schrijver Ayden Carlo (1990) een radicale eigentijdse bewerking maken van het in de loop der jaren sterk afgevlakte en ge-Disney-ficeerde *Peter Pan*, waarin hij de rolpatronen in dit boek uit 1902 opnieuw op scherp stelt. Vorig jaar maakte Carlo een bewerking van *Twelfth Night* bij Theatergroep Aluin, een genderfluïde muziekspektakel, dat geprezen is door pers en publiek.

Componist Marc Alberto bracht ons in aanraking met de belangrijke, activistische zwarte schrijfster Octavia E. Butler en haar boek *Fledgling*. Dit gaat over een vampiersmeisje, waarin het bestaande, Europese witte vampier-narratief nu vanuit een zwart en uniek perspectief wordt verteld. De tekst gaat tot stand komen in een divers samenwerkingsverband omdat Marije Gubbels de bewerking van dit belangrijke zwarte verhaal niet als witte vrouw alléén kan bewerken of schrijven. Ze denkt daarom nu aan een samenwerking met een toneelschrijver van kleur als scriptschrijver in combinatie met een spoken word performer, in nauw overleg met Marc Alberto die zelf ook schrijft (spoken word). Ayden Carlos heeft aangegeven dat hij als co-schrijver wil meewerken met een jonge spoken word performer, zoals Daniëlle Zawadi, die ons werd getipt door Marc Alberto.

Net als bij de muziek is dit plan om met drie auteurs te gaan werken een bewuste keuze. Op die manier

geven we ruimte aan verschillende perspectieven en de ontmoeting en uitwisseling tussen de verschillende auteurs zorgt voor een verdieping van het verhaal. Ook de samenwerking met een spoken word artieste brengt een nieuwe dimensie aan in wat we willen vertellen.

Verder gaan we een samenwerking aan met de jonge schrijver Eva Gouda, zij schreef onlangs het veelgeprezen politieke stuk *POPulisme* voor Het Filaal, de voorstelling won de Gouden Krekel voor beste jeugdproductie van het seizoen 2022/2023. *De vlijmscherpe tekst van Eva Gouda traceert nauwkeurig hoe een samenleving naar fascisme kan afglijden.* (***** NRC). Eva gaat voor ons *Het boek van alle dingen* van Guus Kuijer bewerken tot muziektheater, waarbij Gubbels de regie en de liedteksten voor haar rekening neemt.

Het boek van alle dingen heeft als onderwerp religie. Eveneens een zwaarbeladen thema, waar wij desalniettemin graag onze tanden in zetten. Het boek toont op prachtige wijze de complexe verhouding tussen streng geloof en kinderlijke fantasie. Gouda trekt het thema van het boek door naar de actualiteit. Ze legt een link met de *post-truth*-maatschappij, een wereld waarin het verschil tussen waarheid en leugen er niet meer toe doet. Dit zet religie ook in een ander daglicht. Want hoe verhoudt religie zich tot fantasie? Tot waarheid en onwaarheden?

We verruimen de blik van ons publiek ook op andere manieren. In twee eerdere voorstellingen hadden de hoofdpersonages Destiny (*in Het Groene Meisje*) en Gul (*in Gullivers Reizen*) twee vaders als ouders. Door dit soort subtiele keuzes dragen wij ook op niet-problematiserende wijze bij aan positieve normering en normalisering. Dat er nog altijd kinderen (en volwassenen) zijn in het publiek die hier heftig op reageren, bewijst dat we dit consequent moeten blijven doen.

Voor de reprise van *Wintersprookje* een voorstelling uit 2012 van Marije Gubbels en Jan Groenteman (composities) gaat Gubbels van de twee hoofdpersonages en geliefden twee meisjes maken. Liefde tussen twee meisjes zien we weinig in het jeugdtheater, reden temeer om dit aan de jongste generatie kijkers te tonen. Op deze manier dragen we bij aan de perceptie dat elke vorm van liefde juist is.

Verbreding doelgroepen

We willen onze doelgroepen ook van binnenuit beter leren kennen en hen actiever betrekken bij ons gezelschap. Hiervoor gaan we artistieke samenwerkingen aan met verschillende organisaties en theaters. Door zoals al gezegd opnieuw met Marmoucha Orchestra samen te werken kunnen wij meer leren van elkaar en onze – sterk aanvullende – specialismen en breiden wij onze beider doelgroepen uit. Daarnaast gaan we intensiever samenwerken met Maakplaatsen en Fablabs in het land. Deze organisaties bevinden zich in bibliotheken in verschillende steden. Kinderen uit de buurt kunnen daar onder begeleiding van afgestudeerde kunstenaars hun creativiteit en digitale vaardigheden ontwikkelen. Vaak zijn dit kinderen uit gezinnen die het niet breed hebben, en die niet of weinig spontaan in aanraking komen met theater en livemuziek. Wij presenteren tentoonstellingen met werk gemaakt door kinderen, dat gelinkt is aan de voorstelling die we gaan spelen. Zo organiseerden wij met Maakplaats Amsterdam programma's in combinatie met *De hond die licht gaf* en *Gullivers reizen*. We willen dit in de toekomst uitbouwen. De samenwerking met Maakplaats zorgt er bovendien voor dat we in directer contact kunnen komen met de kinderen. We willen een aantal van deze kinderen uitnodigen voor een doorloop van de voorstelling waar we op dat moment aan werken. Op grond van hun reacties kunnen we dan de voorstelling aanscherpen. De thema's die we aansnijden gaan immers over hen.

We kiezen dit keer expliciet voor een nieuwe doelgroep die de afgelopen jaren erg goed bij het werk van MaxTak bleek te passen: jongeren. Met *Het Groene Meisje* en *Wat vreet er aan Donnie Druif?* zagen we dat ook jongeren met veel plezier naar de voorstelling keken. Dit bracht ons op het idee om onze blik te verruimen en de voorstelling *Vampiermeisje* speciaal voor 14+ te maken.

MaxTak is ook een graag gezien gezelschap voor scholen. In de periode 2021-2024 speelden we meer dan 40% van onze voorstellingen voor schoolleerlingen. Hierdoor en door de toegevoegde educatie- en randprogramma's bereiken we kinderen die anders zelden of nooit in een theater komen.

Verder zijn we in gesprek met DeLaMar in Amsterdam om de succesvolle familievoorstelling *Wintersprookje* te programmeren als kerstvoorstelling voor de hele familie. Deze voorstelling uit 2012 werd destijds juichend ontvangen en won een Musical Award. Door deze voorstelling opnieuw uit te brengen, met actuele wijzigingen, zoals hierboven al genoemd, krijgen we de kans om niet alleen onze doelgroep te vergroten, maar ook meer traditionele musicalliefhebbers bekend te maken met de voorstellingen van MaxTak.

4. ACTIVITEITEN

Speelschema	Reguliere aanbod	Aanvullend aanbod
2025 – 2026	Het groene meisje 8+ (2025)	Wintersprookje 6+ (2025)
2026 – 2027	Peter Pan 8+ (2026)	
2027 – 2028	Het boek van alle dingen 8+ (2027)	Vampiermeisje 14+ (2028)
2028 – 2029	De hemel is ook een soort dak 6+ (2028)	

In het komende kunstenplan verwachten we zes voorstellingen waarvan vier regulier (vlakke vloer voor jeugd 6-8 jaar) en twee uitstapjes, *Wintersprookje* voor de grote zaal en *Vampiermeisje* voor jongeren. We zijn daarmee altijd te zien in ons vertrouwde circuit, zodat de continuïteit is gewaarborgd. We brengen vier nieuwe voorstellingen en twee reprises.

NIEUWE VOORSTELLINGEN

Peter Pan (8+) middenzalen 2026/ 2027

Als kinderen geboren worden, weten ze alles. Het leven leert hen te vergeten.
(Nan Goldin)

Dat ‘alles weten’ is precies wat Guus Kuijer zo benadrukt in zijn (eerder al genoemde) boek *Het geminachte kind*. Kinderen hebben een wijsheid in pacht die door de volwassenen steeds meer wordt ondermijnd naarmate de kinderen opgroeien. Doordat kinderen zich moeten conformeren, doordat ze geacht worden zaken met hun verstand op te lossen, doordat ze moeten presteren en excelleren, blijft er niet veel ruimte meer voor datgene wat een kind zo uniek maakt. Het nog volledig kunnen verdwijnen in de fantasie, de wereld benaderen met een open blik zonder oordeel en vol verwondering over alles, het gek doen en er op los spelen, het moet allemaal het liefst zo snel mogelijk aan banden worden gelegd of op de een of andere manier een nuttig doel dienen.

Peter Pan werd in 1902 geschreven door J.M. Barrie en gaat over een land waar je altijd kind kan blijven en waar je altijd mag blijven spelen. Het wordt bevolkt door kinderfantasie-figuren zoals piraten en zeemeerminnen, en een vliegende jongen, Peter Pan, die aanbeden wordt door een clubje verloren jongens en alleen maar lol maakt. Deze Peter haalt een meisje genaamd Wendy samen met haar broertjes naar dit Nimmerland om avonturen te beleven - zolang ze nog geloven in magie.

Peter Pan is een voorbeeld van een titel die heel veel mensen kennen. Maar nog niet in de versie van MaxTak. De jonge talentvolle schrijver Ayden Carlo maakt een radicale, eigentijdse bewerking van dit beroemde boek. Hierin toont hij de spannende twilightzone tussen kind en (de druk van) volwassen worden. Daarbinnen stelt hij rollenpatronen op scherp en toont hij de worsteling met de normerende maatschappij.

Ayden Carlo:

Ik wil van de verloren jongens de ‘verdwenen kinderen’ maken. Kinderen die uit protest zelf weg zijn gegaan uit de wereld van de volwassenen. Interessant aan het verhaal vind ik ook de zoektocht naar wat spelen betekent, hoe dat gekoppeld wordt aan jeugdigheid maar dus ook het idee dat dit moet verdwijnen als je ouder wordt. Genoeg mensen om mij heen krijgen in therapie te horen dat ze eens wat vaker mogen spelen in het leven. Dingen doen zonder direct doel. In dit verhaal zitten personages die krampachtig vasthouden aan jong zijn, personages die willen leren hoe voor altijd jong te blijven en personages die opnieuw aanspraak leren maken op het kind in zichzelf.

Regie

De voorstelling speelt zich enkel af in Nimmerland en laat de oorspronkelijke raamvertelling met de ouders van Wendy achterwege. Het is een op het eerste oog verleidelijke plek die allengs ook duistere, uitdagende kanten blijkt te hebben. Wendy en Peter staan hierin tevens model voor onze maatschappij waarin nog altijd zowel meisjes als jongens op rolbevestigende wijze worden vastgepind. *Pan* wordt gespeeld door vier acteurs, twee muzikanten en één danser. Peter en Wendy zijn de belangrijkste personages, waarbij Wendy als meisje de belangrijkste protagonist is. Alle anderen, de musici met hun muziek, de overige zingende acteurs en danser op het toneel vertolken alle andere figuren en elementen in dit tijdloze en mysterieuze tussengebied.

In dit project nemen we een flamencodanser op in de cast. Deze cross-over is een prachtige manier om muziek en theater nog meer te integreren. Muzikaal omdat deze dansvorm zelf letterlijk ook muziek maakt (als ritme) en theatraal omdat Gubbels deze dansstijl ziet als de personificatie van kracht. Het inzetten van een danser is een heel spannende manier om deze verschillende stadia fysiek vorm te geven, zowel letterlijk in de krachtmeting tussen Wendy en Pan, als ook voor andere aspecten van deze twilightzone, het sprookjesachtige, het vliegen, en de meer abstracte aspecten als angst, woede, verlangen. Bovendien is dit voor Gubbels als regisseur een spannende nieuwe stap om de muziek nog meer – ook instrumentale – ruimte te geven.

Muziek

MaxTak gaat na *Gullivers reizen* opnieuw samenwerken met Nizar Rohana, Carlos Ema en Leah Uijterlinde. Verder zal flamencodanser Jessica Achten dit gezelschap verrijken. Ze wordt als het ware een van de instrumenten, doordat ze de percussie vertegenwoordigt met haar ritmisch voetenwerk en haar palmas (handengeklap). Samen vertegenwoordigen zij met ùd, klarinet, zang, percussie en elektronica een zeer rijke combinatie van flamencostijlen met Ottomaanse en Noord-Afrikaans Arabische invloeden. De verschillende culturele en muzikale achtergronden van deze musici zorgen voor diverse bronnen waar we uit kunnen putten, maar de belangrijkste uitgangspunten zijn flamencomuziek en Arabische muziek. In eerste instantie worden deze twee stijlen strikt binnen hun eigen kaders gebruikt en is er een duidelijk verschil te horen. Geleidelijk aan combineren we de stijlen en laten we de overeenkomsten horen zodat er een bijzondere en niet eerder vertoonde combinatie ontstaat. Het verhaal gaat over grenzen, beperkingen en verwachtingen en dat wordt weerspiegeld in de muziek. Zo kunnen we voor de Nimmerland-sfeer tijdloze instrumentale composities gebruiken die samensmelten met de tradities van Arabische muziekstijlen (A Capella zang zoals Mawwal; vocale Arabische improvisatie), Ottomaanse (Peşrev bijvoorbeeld) en Flamenco (Bulerias, Seguiriyas, Soleares). Op kwetsbare momenten dat Wendy naar huis verlangt, gebruiken we Palestijnse melancholie, Levantfolklore en Seguiriyas, Tientos, Malagueñas uit flamencomuziek.

Vormgeving

Leoni Pirenne (1996) is scenograaf, kostuumontwerper en autonoom kunstenaar. Haar decor- en kostuumontwerpen bestaan uit helder gekozen kleuren, vormen en materialen waarin een overkoepelend concept het uitgangspunt is. In haar scenografieën spelen licht en transformatie een belangrijke rol. Voor het



Foto: David La Chapelle

ontwerp voor *Pan* denkt zij aan een vervreemde tussenwereld wereld waarin zowel chaos als orde bestaat. Haar grootste inspiratiebronnen hiervoor zijn de extravagante en explosieve beelden van kunstenaars als David La Chapelle en Folkert de Jong. Maar ook de strakke en ervaringsgerichte omgevingen van James Turrell en Olafur Eliasson. Deze tegenstelling wil zij ook terug laten komen in het ontwerp voor *Pan*. Met aan de ene kant het speelse, fantasierijke en chaotische van Pan en Neverland. Aan de andere kant het aardse, verantwoordelijke en volwassene van Wendy.

Het boek van alle dingen (8+) middenzaal 2027 – 2028

In *Het boek van alle dingen* van Guus Kuijer zien we de wereld door de ogen van Thomas. Hij (en zijn moeder en zusje) gaan gebukt onder het strenge geloof van zijn vader. Maar in zijn hoofd zet Thomas het geloof naar zijn eigen hand en kletst hij met Jezus, die zijn vragen nuchter en geestig beantwoordt. In zijn ongebreidelde fantasie ziet hij de meest fantastische dingen gebeuren en stuurt hij op kinderlijk aandoenlijke wijze diverse Bijbelse plagen op zijn vader af, wat leidt tot hilarische en pijnlijke scènes. In dit boek verzet Guus Kuijer zich tegen dogmatisch geloof ten koste van anderen zonder het geloof zelf te veroordelen. Marije Gubbels schrijft de liedteksten en voert de regie, Eva Gouda bewerkt het boek tot script.

Gouda: *Ik zie een duidelijke connectie met de hedendaagse problemen rondom geloof en waarheid, zoals complottheorieën, fake news en het geloof in 'manifesting'. De kracht van fantasie en verhalen is broodnodig om creatieve, zelfstandige en kritische denkers te creëren. Tegelijkertijd wordt diezelfde kracht misbruikt, bijvoorbeeld voor volgers, likes of politiek gewin. We leven in een wereld waarin het verschil tussen waarheid en leugen er niet meer toe lijkt te doen.*

Regisseur Gubbels wil de fantasie, de ontwapenende levenslust en de open nieuwsgierigheid van Thomas op zo'n manier uitlichten dat je als toeschouwer wel moet gaan inzien dat dit eigenlijk de enige manier is, of

zou móeten zijn, in onze omgang met elkaar en met de dingen die we niet begrijpen. En dat je dat dus juist niet moet onderdrukken of agressief uitroeien. In die zin is deze voorstelling ook een pleidooi voor vrijheid in denken en geloven, voor het verder kijken dan datgene wat als vaststaande waarheid wordt opgedrongen. Het zelf vragen blijven stellen, nieuwsgierig blijven naar de ander. Als de buurvrouw een heks wordt genoemd omdat ze alleen woont en niet naar de kerk gaat, gaat Thomas bijvoorbeeld juist bij haar op bezoek en vormt zijn eigen mening op grond van haar hartelijkheid.

Muziek

Muziek is in deze voorstelling een onmisbaar element. Door middel van onbekende muziek wordt voor Thomas de deur naar andere, onbekende werelden geopend. Muziek die in de jaren vijftig in Nederland heel nieuw was, en door gelovige mensen werd beschouwd als 'zondig': jazz. De vrijheid en het enorme plezier van de vrije improvisaties in deze muziekstijl vormen een enorme clash met de liederen in de Christelijke liturgie. Voor de energieke fantasieën van Thomas, het verlangen van zijn moeder en de andere vrouwen als ook voor de meer ingetogen geloofskant van de thuissituatie kan verstilde koorzang uitmonden in swingende jazz-nummers en naar opzwepende, soms zelfs activistische (feministische) rap.

Bij dit project willen we ons begeven op het voor ons nog nieuwe terrein van reggae en soul. Een combinatie van jazz, bossa en afro, met zang geïnspireerd op gospel. Een grote inspiratiebron hierbij is de Kaapverdiaanse alleskunner Gery Mendes (componist en muzikaal leider van onder andere Woiski vs Woiski en De Gliphoeve van Orkater). We zijn met hem in gesprek.

Vormgeving

De vormgeving is van Catharina Scholten, die zowel het decor als de videoprojecties maakt. De voorstelling speelt zich af in een huiskamer die bestaat uit drie wanden met daarop projecties, die ervoor zorgen dat er



Concept vormgeving Het boek van alle dingen Catharina Scholten

een laag over de werkelijkheid heen ligt. De video zelf is ook weer meerlagig. Met deze speelse en betoverende projecties worden de fantasieën van Thomas verbeeld. Opeens worden de bomen kaal of wordt het heel extreem of vreemd weer, opeens regent het kikkers of ziet hij overal Jezus met het gezicht van zijn moeder in een woestijn vol opwaaiend zand. Als zijn vader woedend uitschiet vliegt Thomas

door de lucht of verdwijnen alle mensen in de wolken. Met meerdere projecties kunnen de muren van de huiskamer veranderen in een bloedrode zee met stervende vissen of veranderen zelfs de meubels in dieren.

Vampiermeisje (14+) middenzalen seizoen 2027 – 2028

Vampiermeisje wordt onze eerste jongerenvoorstelling, geïnspireerd op het boek *Fledgling* van de zwarte schrijfster Octavia E. Butler. In dit boek werpt Butler een messcherpe blik op racisme, uitsluiting en seksisme. Ze laat op genadeloze wijze zien hoe gevaarlijk het is om mensen uit sluiten op basis van kleur of 'anders-zijn'. Met dit boek geeft zij tevens een nieuwe en blikverruimende draai aan de mythe van de witte, vaak mannelijke en altijd dodelijke vampier.

Het boek vertelt het verhaal van Shori, een Afro-Amerikaans meisje dat een vrouwelijke vampier blijkt te zijn. Ze behoort tot het volk van de Ina, een vampiervolk dat overleeft dankzij symbiotische relaties met 'gewone' mensen, zogeheten *simbianten*. In tegenstelling tot de traditionele vampiers - vaak wrede, bloeddorstige wezens die mensen letterlijk en figuurlijk uitzuigen en vaak ook vermoorden - overleven deze Ina's juist door dat niet te doen. Ze hebben weliswaar bloed nodig maar de uitverkoren 'simbianten' krijgen in ruil daarvoor juist bescherming en extra kracht van 'hun' Ina's. Shori gaat verbintenissen aan met zowel mannelijke als vrouwelijke simbianten. Ook hierin geeft Butler blijk van een ongekend blikverruimende visie op de menselijke soort.

Marije Gubbels: *Ik ben dol films als 'Let the right one in' en 'Gräns', waarin de hoofdpersonen worden uitgesloten in een moderne en voor ons tevens pijnlijk herkenbare, normerende maatschappij. Aanvankelijk wilde ik dus iets met een van bovenstaande verhalen. Maar toen Marc Alberto het boek Fledgling*

suggereerde, waarin hij zich vanuit zijn culturele achtergrond meer mee kon identificeren, was ik na het lezen ervan meteen overtuigd vanwege de nog veel confronterender benadering van bovengenoemd thema.

Naast thema's als uitsluiting en racisme die het boek op volstrekt originele wijze behandelt, is het ook een groot humanistisch pleidooi om voor elkaar te zorgen in plaats van elkaar te veroordelen. *Fledgling* wordt bewerkt tot een voorstelling die geschikt is voor 14+. Het boek heeft immense populariteit onder Young-adults. De bovennatuurlijke aspecten, de fantasy-elementen en de spannende zoektocht die Shori aflegt, maken dat dit boek direct tot de verbeelding bij deze doelgroep.

Componist Marc Alberto over de muziek:

Fledgling is een verhaal waarin ook veel niet wordt uitgesproken - niet alleen in song maar juist tussen de lijnen is muziek essentieel. Muzikaal wordt Fledgling een symbiose tussen hiphop en oude (klassieke) muziek. Net als bij Butler lijkt het me krachtig om de Barokke(/Gothic) ondertoon van vampier-fictie te mengen met repetitieve muziek en moderne hip hop. De complexe binnenwereld van Shori wordt in melodische songs en spoken word op muziek gezet. Het ensemble bestaat uit cello/(elektronische) percussie/en een multi-instrumentalist die ook tekst performt.

Met een soundscape neem ik het publiek mee door het verlies van zintuigen - waarmee het verhaal begint - naar een soort hyper-zintuigelijkheid. Met het lo-fi, schurende karakter van hiphop en de elektronische klanken als motief voor de pijn van het verlies maar ook de energieke superkrachten van de hoofdpersoon. De barokke instrumentatie staat symbool voor de absurditeit en clichés van vampier-fictie, maar ook voor de verfijnde liefde.

Butler gaat in haar taal op een natuurlijke manier om met het mystieke en de non-lineaire tijdsbeleving uit het afro-spiritualisme. Door gebruik te maken van doorlopende underscores en door op steeds onverwachte manieren om te gaan met het gegeven van repetitieve muziek, kunnen we het publiek meenemen in de bizarre tijdservaring van de hoofdpersoon. Mijn muzikale taal is een mengelmoes van hiphop, minimal music, klassieke muziek, elektronische muziek, jazz, Indiaase muziek, popmuziek en Caribische muziek. Waar ik dus als componist even gelijkwaardig met pen en papier werk als met een sampler of synthesizer.

De hemel is ook een soort dak (6+) middenzalen 2028-2029

Na het goed ontvangen en muzikaal sterke *Wat vreet er aan Donnie Druif?* in 2022, slaan MaxTak en Marmoucha Orchestra opnieuw de handen ineen. In nauwe samenspraak met de nieuwe artistiek leider van Marmoucha, componist en musicus Arin Keshishi, gaat Marije Gubbels een tekst schrijven en doet zij tevens de regie. *De hemel is ook een soort dak* vertelt het verhaal van een dakloze man en een kind dat een vriendschap met hem sluit. In een tijd waarin er meer dak- en thuislozen zijn dan ooit, vinden we het belangrijk om dit verhaal te vertellen en om deze mensen een gezicht te geven. Hoe vaak gebeurt het niet dat we ons drukke zelfgerichte bestaan met een grote boog om hen heen lopen en doen alsof we hen niet zien? In deze voorstelling is het kind degene die de dakloze niet voorbijloopt, maar stilstaat bij wie hij écht is. Ze stelt vragen en verdiept zich in hem en kijkt daarmee verder dan de vooroordelen die op deze man worden geplakt.

Hierbij is een losse inspiratiebron voor het grove plotlijntje het kinderboek 'Mr. Stink' van David Williams. Hierin worstelt een kind met een politiek zeer ambitieuze moeder die een regionale partij opricht met als speerpunt het weggagen van alle daklozen. Haar kind ontmoet in het park een dakloze meneer en biedt hem hun leegstaande schuur aan als tijdelijk onderkomen. Uiteraard loopt dit volledig uit de hand en is deze dakloze heel iemand anders dan de moeder op grond van zijn zwarte nagels en begroeide hoofd gemakshalve direct aannam. Ook deze dakloze blijkt voor alles gewoon een mens met een eigen verhaal.

Dit uitgangspunt ziet Gubbels als een prikkelende kapstok om een wederom groot maatschappelijk vraagstuk aan op te hangen, terwijl het ook tot de verbeelding van kinderen spreekt. Muzikaal biedt het veel kansen omdat dakloosheid niet zelden ook samenhangt met vluchtelingenproblematiek. De conclusie over iemand is in een paar seconden getrokken. Maar wat als deze dakloze in Syrië een toonaangevend musicus was? Hoeveel Syriërs zijn sinds de oorlog in hun land niet verdreven, een 'normaal' leven achterlatend?

De muziek in de voorstelling neemt ons mee in het verhaal van een dakloze Syriër. Naar zijn verlangen, zijn dromen, zijn hoop. Naar zijn land en iedereen die hij achterliet en nooit meer terugzag. Uiteindelijk spreekt de muziek ook het geweten en het hart van de moeder aan. Na deze voorstelling blijven de melodieën nog eendeloos in je hoofd hangen en zie je dakloze mensen voortaan als individu met een eigen verhaal. En kinderen als helden waar we veel meer naar moeten luisteren.

Muziek

Arin Keshishi, de artistieke leider van het Marmoucha Orchestra, wil de aandacht vestigen op de rijke diversiteit en verscheidenheid aan muziekstijlen uit de SWANA-regio (South-West Asia & North Africa). Voor

deze voorstelling zal hij zich specifiek richten op de muzikale tradities uit Syrië, Libanon, Irak en Turkije. Dit benadrukt zijn streven om de enorme rijkdom aan muzikale stijlen uit deze regio te belichten. Hij denkt na over de beste werkwijze in relatie tot het maken van een theatervoorstelling waarbij niet alles volledig wordt af-gecomponeerd door hem als componist. Bij de keuze van de musici zal daarom mede hun improvisatietalent doorslaggevend zijn. Hierdoor is het werkbaarder om op de vloer nog composities aan te passen en die delen van het verhaal die buiten de specifieke liedjes vallen al improviserend samen met de tekst en de handelingen tot een sterk muzikaal geheel te maken.

REPRISES

Het Groene Meisje (reprise) (8+) middenzalen 2025 – 2026



Het groene meisje Foto: Bart Grietens

In de lekker vet aangezette regie van Marije Gubbels levert het een hoop kijkplezier voor de achtplussers op. (...) Muzikaal is er in deze voorstelling sowieso veel te beleven: er is veel dynamiek en variatie in de composities van Timo Tembuyser, er zijn mooie solo's en prachtige meerstemmige zangstukken. Sander Janssens in de Theaterkrant

Op 22 februari 2022 ging *Het Groene Meisje* in première, de voorstelling werd enthousiast ontvangen door pers en publiek en door de kinderjury als beste jeugdtheaterproductie van seizoen 2021/2022 bekroond met De Podiumkids Publiekprijs 2022. *Het Groene Meisje* is een ode aan jonge helden die opstaan tegen klimaatverandering, een ode aan hun gepassioneerde overgave en hun geloof in een betere wereld. Leon Bril schreef de tekst in samenwerking met Marije Gubbels, die ook de liedteksten voor haar rekening nam. Samen bedachten zij een vorm waarmee ze het onderwerp boven het realisme uitilden, clichés en moralisme vermijgend.

Timo Tembuyser schreef de muziek. De meerstemmigheid van de koorstukken, de composities en uitvoering ervan op cello, gecombineerd met piano en elektronica zijn van een hoog muzikaal niveau. MaxTak laat kinderen op deze manier kennismaken met muziek waar ze in het dagelijks leven niet of nauwelijks mee in aanraking komen.

Met de reprise van *Het Groene Meisje* leveren wij een waardevolle bijdrage aan een duurzamere wereld. Door deze thematiek centraal te stellen maken we kinderen bewuster van het belang van de natuur. Het randprogramma dat wij ontwikkelden bestaat o.a. uit een *Green Wellness* om verpieterde planten op te knappen, het onderdeel "Plant in de klas" waarbij klassen een plant krijgen om te verzorgen en een vlog van Destiny waarin zij verschillende plantensoorten bespreekt. Deze onderdelen zetten wij wegens succes opnieuw in. Voor de cast (acteurs en musici samen in totaal vier m/v/x) gaan we opnieuw audities houden voor een inclusievere samenstelling van uitvoerenden.

Wintersprookje (remake) 6+ grotezaal 2025 – 2026

Wintersprookje is een hartverwarmende alternatieve familiemusical voor iedereen vanaf 8 jaar gebaseerd op Shakespeares vrij onbekende *Winter's Tale*. Het werd in 2012 in opdracht van M-Lab gemaakt en nogmaals opgevoerd in 2013. Toneelschrijver Sytze Schalk maakte de eerste tekstbewerking en Marije Gubbels herschreef en regisseerde. De frisse, swingende en ontroerende nummers en alle muziek werden gecomponeerd door Jan Groenteman i.s.m. Keez Groenteman. De voorstelling was zo'n succes dat deze acht musical award-nominaties binnensleepte en er één won.

Verhaal

Dit is een magisch verhaal over een jaloerse koning. Vanuit ziekelijke jaloezie heeft hij hun babydochter laten afvoeren - ervan overtuigd dat zij een bastaard is - en zijn vrouw van verdriet letterlijk doen verstenen. Nu zoekt hij - verteerd door wroeging - hun dochter terug, samen met zijn vrouw. Zij is in onze versie een standbeeld op een steekarretje.

Omdat het een magisch sprookje is wordt deze dochter natuurlijk teruggevonden. En uiteraard is er een parallel liefdesverhaal waarbij een even dominante, tweede Koning eist dat zijn kind trouwt.

Maar waar dit in de eerste versie een *prins* was, wordt dit nu een *prinses*. En in deze voorgenomen remake weigert zij te trouwen – en al helemaal niet met een jónge. Daarom loopt dit meisje weg, om in de bossen alsnog haar hart te verliezen... nu aan de verbannen en zoekgeraakte dochter. Dit Shakespeareaanse sprookje ontvouwt zich aldus als een magisch winters kerstverhaal waarin uiteindelijk alle waarheden boven tafel komen en liefde en vriendschap het kwade overwinnen.

Gubbels (regie): *Het mooie aan dit verhaal vind ik dat kinderen en volwassenen zien dat ook een volwassene sorry kan leren zeggen, zelfs tegen zijn eigen kind; dat de kinderen in dit verhaal bovenal hun eigen pad kiezen en hun eigen hart volgen. En dat daarbij tot slot iemands karakter telt. Niet aanzien of geld, noch gender of afkomst.*

5. PLAATS IN HET VELD EN ARTISTIEKE ONTWIKKELING

Plaats in het veld

MaxTak bevindt zich in Nederland te midden van een indrukwekkend arsenaal van jeugdgezelschappen, waarvan velen voorstellingen maken van hoge artistieke kwaliteit. We zijn een kleine speler te midden van deze giganten en toch hebben we als muziektheatergezelschap een stevige positie weten te bemachtigen. Veel verschillende componisten, vormgevers en uitvoerenden vonden de weg naar ons gezelschap. We werkten de afgelopen vier jaar met steeds weer wisselende creatieve teams, waarin we vooral jonge talenten een plek gaven. Marije Gubbels heeft met haar bijna dertigjarige ervaring als toneelschrijver en regisseur een duidelijke plek weten te verwerven in het jeugdtheaterveld, waardoor veel mensen graag met haar samenwerken.

MaxTak onderscheidt zich van andere jeugdtheatergroepen in het feit dat zij puur muziektheater maakt; muziektheater is altijd het vertrekpunt. De liedjes zijn de kern van de muziek. Deze vorm van muziektheater schuurt tegen musical aan. De liedjes tillen het verhaal op en raken de toeschouwer direct in het hart. Verschil met musical is dat we kiezen voor muziek die minder concessies doet aan wat gangbaar is voor de jeugdige doelgroep, zoals dat bijvoorbeeld voor een groep als Theater Terra geldt, die ook jeugdmusicals maken. In tegenstelling tot dit gezelschap kiezen wij voor uitdagender composities. En ook kiezen we niet, zoals in de meeste musicals, voor 'feelgood' verhalen, maar voor verhalen die schuren. Ons muziektheater gaat over urgente thema's die sterk verankerd zijn in de huidige maatschappij. We stellen (controversiële) onderwerpen aan de kaak die ertoe doen en waar vaak uitgesproken meningen over bestaan. We tonen die verschillende perspectieven en maken deze bespreekbaar. Het is Gubbels' grote verdienste dat ze de voorstellingen toegankelijk maakt voor iedereen. Vaak worden de acteurs in onze voorstellingen na afloop aangesproken, veel kinderen willen op de foto met de personages van het verhaal, waarin zij zichzelf of een naaste herkennen. Gubbels weet als geen ander hoe zij de belevingswereld van kinderen kan benaderen.

MaxTak voelt zich verwant met Oorkaan. Maar waar Oorkaan eerder voorstellingen maakt waarin de hoofdfocus ligt op de klassieke muziekuitvoering, is bij MaxTak het verhaal dat verteld wordt en de urgente thema's die aangekaart worden van net zo groot belang als de kwaliteit van de muziek en de verscheidenheid daarin. We maken net als Frisse Oren muziektheater, maar we verschillen van dit gezelschap doordat zij vaak voorstellingen maken voor hele jonge kinderen (baby's en peuters), en niet voor kinderen ouder dan 6 jaar. Hun voorstellingen zijn meestal zonder tekst en zonder een duidelijke verhaallijn, in tegenstelling tot de voorstellingen van ons gezelschap. Met Tafel van Vijf hebben we gemeen dat zij ook muziektheatervoorstellingen maken op basis van actuele thema's, maar met het grote verschil dat deze thema's bij hen altijd worden gerelateerd aan parallelle verhalen uit de geschiedenis. Daarbij bestaat hun doelgroep voornamelijk uit jongeren en scholieren van het middelbaar onderwijs.

HIIT (voorheen Slagwerk Den Haag) maakt niet per se muziektheater voor jeugd, de groep doet dat alleen in coproductie (zoals bij *Never Ending Story*). Verder is het uitgangspunt altijd alleen muziek.

En waar de voorstellingen van Artemis en van Het Filaal (zoals bijv *POPpulisme*) eerder het hoofd aanspreken, en op een intellectueel niveau hun publiek raken, zoeken wij het meer in het direct aanspreken van de emoties. Zonder in vals sentiment te verzanden, want Gubbels streeft altijd de waarachtigheid na. De komende periode gaan we onze horizon verbreden door oor het eerst een jongerenvoorstelling te maken.

Belang MaxTak als werkgever voor (jonge) performers

MaxTak is een aantrekkelijk gezelschap voor mensen die meerdere kwaliteiten hebben. Soms musiceren en zingen, meestal zingen en acteren. Bij ons kunnen performers laten zien wat ze in huis hebben. Ons gezelschap is interessant omdat we hun vaardigheden combineren met engagement. Wij hebben daardoor iets dat de meeste musicals ontberen. Daarbij hebben we kortere speellijsten van een overzichtelijk aantal maanden met een beperkt aantal speeldagen per week, wat voor veel mensen ook een pre is omdat er ruimte is om er andere dingen naast te doen. Dit maakt MaxTak tot een unieke werkgever die door performers als aantrekkelijk wordt ervaren.

Voor de komende vier jaar werken we weer met een uiteenlopende cast die bestaat uit zowel jonge als doorgewinterde performers, van verschillende afkomst en met verschillende achtergronden binnen het muziektheater. We werken samen met de jonge getalenteerde Adina MacPherson, afgestudeerd aan de Toneelacademie Maastricht, die een geweldige rol speelde in *Wil je een snoepje* van Belle van Heerikhuizen.

Ook hebben wij Alicia Boedhoe gevraagd voor een van onze producties. Zij is vaste medewerker bij Het Zuidelijk Toneel, maar desondanks ziet zij mogelijkheden en is ze heel enthousiast over een samenwerking. Boedhoe is cum laude afgestudeerd aan het conservatorium van Rotterdam en werkte o.a. bij de Toneelmakerij. Verder zijn we in gesprek met de jonge multi-talenten Iris Bakker en Padraig Turley met wie we eerder succesvol samenwerkten in *Gullivers reizen*. Rop Verheijen, die bekend is bij een groot publiek door zijn werk voor televisie (o.a. Het Klokhuis) en theater, en die al vele malen met Marije Gubbels samenwerkte, heeft zijn enthousiasme uitgesproken over *Het Boek van alle dingen*. Gubbels wil graag dat hij de rol van de vader speelt.

6. ORGANISATIE

Begin 2024 zijn we - in overleg met de organisatie Cultuur en ondernemen - overgegaan op een raad van toezicht model. Dit model weerspiegelt onze werkwijze. De RvT leidt op afstand en controleert en delegeert. Ook zijn de verouderde statuten geactualiseerd. Met Myra Groenink (ervaren bestuurder) en vanaf 2025 Wieke ten Cate (artistieke expertise) en Manuel Blanchet Segond (zakelijke expertise), en onze huidige penningmeester Imad Qaddour (financiële expertise) wordt onze raad van toezicht in de toekomst sterker en diverser.

De dagelijkse leiding bestaat uit artistiek leider Marije Gubbels en zakelijk leider Nora Duijf. Zij functioneren nevensgeschikt met ieder een eigen takenpakket en verantwoordelijkheden die zijn vastgesteld in het RvT- en bestuursreglement. De tweede schil bestaat uit drie medewerkers: Elselien Leemhuis (publiciteit), Nynke Vermuë (educatie) en Manon Wittebol (dramaturgie). Ook hebben we een vaste regieassistent en een vaste technicus. Dit zorgt voor continuïteit en efficiëntie. Voor de verkoop werken we samen met Bureau Berbee & Jansen. Tegenwoordig heeft dit impresariaat een jeugdtak die bemand wordt door Jane Heinze.

Codes

MaxTak houdt zich aan de Fair Practice Code en volgt de CAO Theater en dans. Voor opdrachtnemers hanteerden we de CAO plus 50%. Mensen verdienen hetzelfde met dezelfde ervaring en een gelijke opdracht. De salarissen blijven ruim onder de WNT-norm. We hebben in 2021–2024 stappen gezet op het gebied van sociale veiligheid. Dat begon begin 2022 met een veiligheidsscan door SVPK waaruit een aantal verbeterpunten volgden, die werden opgevolgd. Zo hebben we in 2022 extern vertrouwenspersoon Marjolein de Waart aan ons verbonden. Met haar hebben we een gedragscode opgesteld die wordt gedeeld en besproken met de medewerkers. Voor klachten verwijzen we naar de klachtenregeling van het NAPK. Sociale veiligheid wordt vanaf 2023 jaarlijks met het bestuur en RvT geëvalueerd. In de toekomst wordt er verder in geïnvesteerd. MaxTak werkt aan inclusie en is daarmee een voortrekker op het niveau van de samenstelling van het artistieke team. Dat uit zich met name in de samenwerking met componisten en tekstschrijvers met een ander perspectief. MaxTak durft te kiezen voor de uiterste consequenties van deze keuzes, zoals de samenwerking met Marc Alberto, de keuze voor *Fledgling* en de samenwerking met verschillende schrijvers.

7. GEOGRAFISCHE SPREIDING

Van 2021 tot 2023 speelden we minder voorstellingen dan gedacht vanwege de coronacrisis. Door het hoge aantal speelbeurten in 2024 (94 verwacht) komen we voor 2021-2024 toch uit op een gemiddelde van ongeveer 64 voorstellingen per jaar. Dit is gezien de tegenvallende cijfers door de pandemie een heel aardig resultaat. Als je kijkt naar onze spreidingsvoorspelling, streken we tussen 2021 en 2023 vaker neer in het oosten en het midden van het land. Dat heeft te maken met de coproducten Kim van Zeben Theaterproducties en Theater Sonnevand die daar een groot netwerk hebben. We proberen deze nieuwe afnemers zoveel mogelijk vast te houden in 2025-2028. Voor een deel is dat in 2024 al gelukt.

We speelden tot en met 2023 in de meeste regio's minder voorstellingen dan in de aanvraag gepresenteerd vanwege een moeizamere verkoop door de pandemie. In 2024 halen we dat in en redden we de beoogde aantallen in de meeste regio's wel (zie hieronder). Alleen in de Randstad en in regio Noord is dat niet het geval. In de Randstad speelden we gemiddeld 2 à 3 keer per jaar in plaats van de beoogde 4 speelbeurten. En ook in de regio Noord waren we minder aanwezig in de coronajaren. We hebben goede hoop hier positieve verandering in te brengen, daarover hieronder meer.

REGIO'S	BEOOGD 2021-2024	VERWACHT GEMIDDELD AANTAL 2021 – 2024	2025 - 2028	GEMIDDELD AANTAL 2021 - 2023	VERWACHT AANTAL 2024
Noord	5	2	4	1	5
Oost	5	8	8	7	14
Midden	6	7	7	7	7
West	12	14	14	12	17
Zuid	7	8	8	5	17
Amsterdam	18	18	20	14	27
Rotterdam	4	2	2	2	1
Den Haag	4	2	2	2	3
Utrecht	4	3	3	3	1
België	0		2		2
TOTAAL	65	64	70	53	94

2025 – 2028

In de voor ons liggende periode willen we ons inspannen om naast onze gebruikelijke speelplekken ook in theaters neer te strijken waar nog weinig te zien is. Dat doen we op lokaal niveau in CC Amstel in de Diamantbuurt in Amsterdam, een buurttheater dat niet bij iedereen bekend is en waar de grote gezelschappen niet spelen. In de toekomst doen we dat ook in de rest van de Randstad en strijken neer in buurttheaters en theaters met een inclusiever publiek, zoals Zuidplein in Rotterdam, Podium Spritz in Utrecht en Dakota in Den Haag. Door op deze plekken te spelen kunnen we onze aantallen in deze steden handhaven én in wijken en buurten spelen waar normaal gezien niet wordt gepresenteerd.

Ook op landelijk niveau gaan we expliciet op zoek naar nieuwe stekken. Allereerst willen we in samenwerking met Triade meer theater brengen in de kop van Noord-Holland. We hebben daarvoor gesprekken met deze organisatie die hard bezig is om de kunst en cultuur in de regio te versterken. Als Noord-Hollands gezelschap zien zij ons als de gewenste partner daarvoor. Verder willen we het aantal speelbeurten in de regio Noord uitbreiden. Samen met ons impresariaat Berbee & Jansen spannen we ons de komende jaren in om naast reguliere voorstellingen in Leeuwarden en Groningen ook schoolvoorstellingen in Noord te spelen. Daarvoor hebben we contact met SPOT Groningen en Stichting Kunst en Cultuur (Groningen en Drenthe). Voor de vrije voorstellingen rekenen we op de Harmonie in Leeuwarden en SPOT in Groningen. Daar werd MaxTak voor de coronacrisis altijd gepresenteerd en ook in 2024 staan we in beide theaters met twee verschillende voorstellingen. Tenslotte zetten we ons in om in België voet aan de grond te krijgen. We spelen daar in 2024 twee voorstellingen en proberen deze contacten te continueren en ons netwerk te vergroten. We denken daar met ons bijzondere aanbod de juiste papieren voor te hebben.

8. PUBLIEKSPLAN

De marketing, publiciteit en PR wordt verzorgd door Elselien Leemhuis. Zij is een senior marketeer met jarenlange ervaring en investeerde bovendien dit jaar in een leergang online marketing, om de nieuwste kneepjes op dit vakgebied nog beter onder de knie te krijgen (o.a. social media, advertising, emailmarketing, website optimalisatie).

De marketingactiviteiten richten zich op het vergroten van de betrokkenheid van het (potentiële) publiek en het uitbreiden ervan. We positioneren ons als een laagdrempelig, maar kwalitatief krachtig muziektheatergezelschap voor álle kinderen, ongeacht afkomst. Iedereen is welkom bij MaxTak. Het is Gubbels' grote verdienste dat ze de voorstellingen toegankelijk maakt voor iedereen. Vaak worden de acteurs na afloop aangesproken, veel kinderen willen op de foto met de personages van het verhaal, waarin zij zichzelf of een naaste herkennen. Gubbels weet als geen ander hoe zij de beleavingswereld van kinderen kan benaderen. De voorstellingen van MaxTak zijn eigenlijk altijd familievoorstellingen. We maken theater dat kinderen en ouders aanspreekt, doordat we niet alleen dingen aankaarten die kinderen aangaan, maar ook zaken uitlichten (met humor) die alleen de volwassenen begripen.

Doelgroepen

Kinderen 6+ en hun (groot)ouders/ verzorgers: door pakkende, aansprekende titels, interessante thema's en livemuziek zijn onze voorstellingen aantrekkelijk voor een breed theaterpubliek. Deze brede groep is met name online te bereiken via culturele platforms, websites en social media.

Bezoekers eerdere voorstellingen MaxTak: we hebben de afgelopen jaren een goede reputatie opgebouwd en mensen die al eens iets van MaxTak hebben gezien, komen terug. We bereiken deze MaxTak-fans met name door de databases van de theaters en via onze eigen mailinglijst en social mediakanalen (organisch bereik en groot bereik d.m.v. advertenties).

Cross-over publiek coproducten: doordat we de afgelopen jaren meerdere coproducties (Theater Sonnevank, Kim van Zeben Theaterproducties en Marmoucha Orchestra) hebben gedaan, hebben we een behoorlijke cross-over van publiek bereikt. We binden deze nieuwe mensen aan ons door ze in te schrijven op onze nieuwsbrief en onze social mediakanalen te laten volgen.

Muziek liefhebbers: we zijn trots op het niveau van musiceren en de nieuwe composities in de voorstellingen van MaxTak. Kinderen die zelf een instrument spelen en hun muziekminnende ouders nodigen we van harte uit te komen kijken en luisteren. We bereiken deze doelgroep via muziekscholen en via onze eigen muzikanten.

Musical liefhebbers: We gaan onze voorstellingen onder de aandacht brengen van deze doelgroep, om te beginnen in Theater DeLaMar.

Ambities

We spelen totaal 280 voorstellingen waarvan 125 schoolvoorstellingen. Daarmee presenteren we de komende jaren meer voorstellingen dan voorheen. We rekenen op een gemiddelde van 154 bezoekers per keer. Voor het bepalen van deze ambitie laten we de cijfers van de coronajaren 2021 en 2022 achterwege. In 2023 bereikten we 114 toeschouwers per voorstelling en in 2024 verwachten we er gemiddeld 125. De prognose van 154 bezoekers is een toename van 23%. Deze stijging denken we te bereiken door de voorstellingen in DeLaMar waar we rekenen op 350 toeschouwers per voorstelling. Voor de overige vrije voorstellingen rekenen we op 100/ 125 per keer. Ook dat is een verhoging van 20%. Bij *Vampiermeisje* verwachten we minder bezoekers omdat volwassen- en jongerenpubliek nieuwe doelgroepen voor ons zijn.

VOORSTELLING	AANTAL VRIJ	AANTAL SCHOOL	AANTAL BEZOEKERS VRIJ	AANTAL BEZOEKERS SCHOOL	TOTAAL
Het groene meisje	20	20	2.000 (100)	3.000 (150)	5.000
Wintersprookje	30	10	10.500 (350)	3.500 (350)	14.000
Peter Pan	30	30	3.750 (125)	4.500 (150)	8.250
Vampiermeisje	25	15	1.875 (75)	1.500 (100)	3.375
De hemel is...	25	30	2.500 (100)	4.500 (150)	7.000
Het boek van alle dingen	25	20	2.500 (100)	3.000 (150)	5.500
Totaal	155	125	23.125	20.000	43.125

Schoolvoorstellingen

MaxTak speelt 40% van haar voorstellingen als besloten schoolvoorstellingen voor het onderwijs. Dat is een hoog percentage waarmee we een substantiële dwarsdoorsnede bereiken - ook die kinderen die anders niet of nauwelijks met theater in aanraking komen. We spelen deze besloten schoolvoorstellingen graag. Het is voor acteurs en muzikanten bij vlagen een uitdaging om zo'n grote groep onervaren kijkers erbij te houden, maar omdat we ook stevig investeren in educatie en nagesprekken leveren deze voorstellingen bij zowel de bezoekers als de makers van MaxTak bijzondere ervaringen op.

DIP

MaxTak is aangesloten bij en lid van DIP, het Digitaal Informatieplatform Podiumkunsten. Dankzij DIP hebben we sinds eind 2023 veel beter zicht op onze kaartkopers dan voorheen: wanneer kopen zij hun kaartjes? Hoe oud zijn de kopers? Zijn het de mannen of de vrouwen die beslissen? Waar komen de kaartkopers vandaan? Al deze belangrijke informatie kunnen we gebruiken om nog gericht ons publiek te informeren over onze voorstellingen en tot verkoop te overreden, bijvoorbeeld door gerichte campagnes via social media.

Podiumkids

MaxTak is aangesloten bij Podiumkids, het marketingcollectief dat 25 gesubsidieerde jeugdtheatergezelschappen bundelt en landelijk op de kaart zet. Met *Het Groene Meisje* wonnen we de Podiumkids Publieksprijs 2022 en *Wat vreet er aan Donnie Druif?* werd genomineerd voor die van 2023. We geloven in de gezamenlijke kracht van dit collectief.

Acties

Naast de gebruikelijke middelen als trailer, scènefoto's, recensiequotes en publiciteitsmateriaal in de vorm van posters en flyers doet MaxTak de volgende acties per voorstelling:

- Communicatieplan voor de theaters (beknopt en makkelijk uitvoerbaar);
- Aanbod van workshops na de voorstelling;
- Social media campagnes met content van de makers, bijv. via BookTok;
- Liedjes uit de voorstelling zijn daarna beschikbaar via Spotify, zodat de kinderen ze thuis opnieuw kunnen beluisteren;
- Samenwerking met Maakplaats 021 bij de voorstellingen in Amsterdam; dit breiden we de komende tijd landelijk uit;
- Voorstellingenreeks in CC Amstel inclusief uitgebreid randprogramma;
- *Local outreach*, via mensen uit de doelgroep met een breed netwerk promoten we onze voorstelling. Zo hebben we via een medewerker van Marmoucha Orchestra gezinnen in Nieuw-West bereikt om naar de Meervaart te komen. Of via Marc Alberto, die de muziek van *Het Vampiermeisje* maakt en die een groot netwerk in de LHBTIQ+ gemeenschap heeft.
- Altijd iets te doen voor en na de voorstelling: het dobbelspel over kansenongelijkheid bij *Wat vreet er aan Donnie Druif?*, de plantenspa waar bezoekers hun verwaarloosde plant konden vertroetelen bij *Het Groene Meisje*, de VR experience bij *De hond die licht gaf*; MaxTak zorgt er altijd voor dat er rondom de voorstelling nog iets te doen is. In de toekomst willen we op een aantal plekken ook de muziekinstrumenten uit de voorstelling na afloop in de foyer een plekje geven. De kinderen mogen de ūd, viool en/of cello van dichtbij bekijken en proberen te bespelen. We kijken of we in samenspraak met muziekcentrum Aslan voor bepaalde voorstellingen een paar ūds kunnen lenen, zodat alle kinderen die dat willen het instrument kunnen uitproberen onder leiding van onze eigen ūdspeler. We merken dat deze extra's zowel bij de theaters als bij het publiek zeer gewaardeerd worden en echt een meerwaarde zijn. De bezoeker gaat niet alleen naar een voorstelling en daarna vlug naar huis, maar blijft nog een tijdje hangen in de foyer. Zo wordt het theaterbezoek echt een middag/avond uit.

Op maat gemaakte samenwerkingen per voorstelling met passende organisaties

Bij *Wat vreet er aan Donnie Druif?* hebben we actief de samenwerking opgezocht tussen de theaters en organisaties die zich inzetten voor armoedebestrijding. Zo hebben we via donaties kaarten in de Meervaart weg kunnen geven aan families met een krappe beurs. Bij het Wilminktheater in Enschede waren de kaarten voor kinderen gratis en hebben we samengewerkt met de stichting Stop Armoede 053 en in Den Bosch kwam een groep van 100 mensen via Stichting 1184, een sociaal netwerk dat zich inzet voor de inwoners van Den Bosch. In verschillende speelsteden waren acties met de Voedselbank om de voorstelling gratis te bezoeken.

Het opzetten van deze samenwerkingen is arbeidsintensief maar wat ons betreft heel belangrijk. We bereiken er nieuw publiek mee en zij zien bovendien een voorstelling waarin zij hun eigen problematiek gereflecteerd zien. De bovengenoemde samenwerkingen kunnen we bijna één op één overnemen bij de voorstelling *De hemel is ook een soort dak*, die ook over armoede en dak- en thuisloosheid gaat.

Voor de andere voorstellingen zoeken we passende maatschappelijke organisaties om mee samen te werken. Dit werken we in de toekomst verder uit, maar ideeën zijn: samenwerking met Stichting Meer dan gewenst (belangenbehartiging LHBT-gezinnen) bij *Wintersprookje* (zie uitgebreide uitleg verderop), voor *Het Groene Meisje* gaan we samenwerken met organisaties die zich inzetten voor een betere/groenere wereld. Dat kunnen kleinere initiatieven zijn, zoals Groen Gemaal in Amsterdam Zuid, maar ook grotere organisaties zoals Staatsbosbeheer, Plan Boom, Trees for All en Meer Bomen Nu. We onderzoeken de mogelijkheid dat zij onze voorstelling bij hun achterban promoten in ruil voor een stand in de foyer bij een aantal voorstellingen van *Het Groene Meisje*, om nieuwe bomenplanters te werven.

Speellocaties

Sinds 2020 spelen we een reeks van onze voorstellingen in CC Amstel in Amsterdam. Omdat we langere tijd op één plek staan, geeft het ons de gelegenheid wat meer uit te pakken. We werken nauw samen met CC Amstel, de OBA en de Maakplaats voor de uitgebreide randprogrammering voor en na de voorstelling, zoals workshops, speurtochten, knutseltafel en een vuurkorf met marshmallows voor de kinderen en Glühwein voor de ouders. De voorstellingsreeksen zorgen voor meer binding met de buurt en ons publiek daar. In Theater De Lieve Vrouw in Amersfoort spelen we nu meestal twee voorstellingen op één dag. Tussen de middag- en avondvoorstelling is er een (zang)workshop waar het publiek aan mee kan doen. Bij De Schuur in Haarlem, waar we vaak tijdens een schoolvakantie spelen, wordt ook altijd een workshop aangeboden.

Wij zien toekomst in het vaker spelen van een voorstelling op één plek en het aanbieden van randprogrammering. Hoewel het een redelijk arbeidsintensief traject is, merken we dat de reacties vanuit de speellocaties zelf positief zijn. We willen dit uitbouwen naar theaters waar we al vaker met succes gespeeld hebben, zoals De Lindenberg in Nijmegen en Theaters Tilburg.

Nieuw publiek

Diversiteit en inclusie

MaxTak positioneert zich als gezelschap dat kwalitatief hoogwaardig muziektheater voor jong en oud maakt. We willen dan ook aantrekkelijk zijn voor een breed publiek en verbindend zijn. Met onze schoolvoorstellingen trekken we al een zeer divers publiek, voor de vrije voorstellingen zetten we daar ook op in. We bereikten bij *Wat vreet er aan Donnie Druif?*, een coproductie met het Marmoucha Orchestra, voor het eerst een zichtbaar ander publiek. Met de keuze voor niet-westerse muziek en instrumenten op het toneel wisten we een diverser publiek de zaal binnen te halen.

In veel steden en theaters waar we spelen zijn onze voorstellingen gratis of met fikse korting te bezoeken op vertoon van Stadspas of een equivalent daarvan (HaarlemPas, U-pas, Rotterdampas etc). Ook zijn inmiddels veel theaters waar we spelen aangesloten bij de Podiumpas, waardoor de financiële drempel om de voorstelling te bezoeken lager wordt. We vinden het belangrijk om de kaartprijzen zo laag mogelijk te houden, om zoveel mogelijk mensen de mogelijkheid te geven onze voorstellingen te komen bezoeken.

In de voorstellingen van MaxTak komen vaak gezinnen voor met ouders van hetzelfde geslacht. Zo heeft Gul uit *Gullivers reizen* twee vaders en kwam Destiny uit *Het Groene Meisje* terecht bij haar oom, die een relatie heeft met een man. *Wintersprookje* gaat onder meer over de liefde tussen twee vrouwen. LHBT-ouderschap is nog niet veel te zien op het toneel, zeker niet bij jeugdtheater, terwijl de groep LHBT-ouders groeit, zeker in Amsterdam. Voor *Wintersprookje* nemen we contact op met Stichting Meer dan Gewenst. Zij streven naar een wereld waar LHBT-gezinnen in volledige gelijkwaardigheid en openheid kunnen leven en hebben informatiebijeenkomsten en zijn actief op social media.

Sinds een aantal jaren worden in meerdere theaters Alternatieve Nachtmissen aangeboden; kerstvieringen niet gebonden aan religie, maar met ruimte voor bezinning, inspiratie en plezier. Onze voorstelling *Het boek van alle dingen* spelen we rond de kerstdagen en bieden we aan als alternatieve kerstmis voor het hele gezin. De voorstelling wordt een ode aan de vrijheid van denken en de kracht van verbeelding en dat past heel mooi in deze tijd, waarin mensen op zoek zijn naar zingeving en verbinding.

Nieuwe doelgroep 14+

In dit nieuwe Kunstenplan hebben we voor het eerst een voorstelling opgenomen voor de doelgroep 14+. Dit is voor ons een nieuwe doelgroep. Omdat het een uitdaging is om deze groep te bereiken willen we hen vooral via de scholen en cultuurbemiddelingsorganisaties naar het theater krijgen tijdens vrije (avond)voorstellingen. En we bieden de voorstelling ook voor volwassenen aan. Vampiermeisje heeft enorme potentie omdat het boek zo populair is onder Young-adults. De doelgroep is via BookTok makkelijk te bereiken. We maken dus zeker ook gebruik van de populariteit van het boek *Fledgling* en daarnaast met de inhoudelijk voor deze doelgroep zeer relevante thema's als identiteit, discriminatie en uitsluiting.

Cross over musical publiek/DeLaMar

Met onze voorstellingsreeks van *Wintersprookje* in DeLaMar richten we ons op het publiek van dit theater. Marije Gubbels kwam al eerder in dit theater uit met twee succesvolle grote zaalvoorstellingen geproduceerd voor volwassenen, maar haar familievoorstellingen zijn onbekend bij dit publiek. We kunnen dat publiek nu verleiden om met hun kinderen te komen genieten van *Wintersprookje*. Dat doen we ook door tenminste twee bekende acteurs aan ons te binden. We spelen deze kerstvoorstelling meerdere avonden in een zaal van 600 toeschouwers. *Wintersprookje* is de eerste voorstelling die op het programma staat in de nieuwe kunstenplanperiode. Dat is gunstig voor de voorstellingen die we daarna uitbrengen. Hiermee binden we meteen een grote groep toeschouwers aan ons gezelschap, die daarna hopelijk vaker terugkomen.

We verrichten de marketinginspanningen samen met de marketeers van theater DeLaMar en zetten in op een klassiek kerstverhaal van Shakespeare voor de hele familie in een alternatief en speels musical-jasje. In de publiciteitsuitingen schuwen we het woord “musical” niet en zetten we in op het brede DeLaMar-publiek. Na afloop van de voorstellingen delen we onze reactiekaartjes uit, waarop het publiek zijn mailadres achterlaat en als dank daarvoor de liedjes uit *Wintersprookje* van ons krijgt gemaild. Hiermee vergroten we ons nieuwsbrief mailingbestand en houden we deze nieuwe doelgroep op de hoogte van onze overige voorstellingen.

9. Slotwoord

De mooie reacties van de kinderen waarmee we deze aanvraag startten, maar ook de reacties die we kregen op onze andere voorstellingen, motiveren ons om muziektheater te blijven maken. Vince van 11 die zich zo laat verrassen door de muziek, het meisje Zahra dat naar huis gaat met een glimlach op haar gezicht. Of de reactie van het vijfjarig meisje (bij een schoolvoorstelling) dat Marije Gubbels citeert in Het Parool: ‘Ik wou dat dit nooit meer ophield.’ Mooiere complimenten kunnen we niet krijgen. Ze laten zien hoe groot de kracht van muziektheater is; muziek verbindt, muziek heft alle verschillen op en spreekt de emoties op een directe manier aan. Het is een kunstvorm die werelden opent die tot dan toe onbekend waren. Ieder kind zou de kans moeten krijgen om met elkaar die werelden te betreden. Daar willen we ons voor blijven inspannen.